

Η αστόχαστη σουσουράδα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό πουλί με κουνιστή μακριά ουρά, που το έλεγαν σουσουράδα. Η σουσουράδα ήταν πολύ εύθυμη και ζωηρή. Αγαπούσε την κουβεντούλα, το τραγούδι και περισσότερο απ' όλα το χορό! Όλο το καλοκαίρι, λοιπόν, αυτή και τα παιδιά της δεν έκαναν άλλο, από το να τρώνε, να κοιμούνται και με την πρώτη ευκαιρία να το στήνουν στο χορό. Α, τι καλά που περνούσαν! Οι σπόροι ήταν άφθονοι πάνω στη γη, για κρεβάτι είχαν τα πράσινα κλαδιά των δέντρων και ο γελαστός ήλιος ήταν σαν να έλεγε: «Εμπρός; τι κάθεστε; Τραγούδι και χορός!». Και η οικογένεια της σουσουράδας δεν έλεγε ποτέ όχι.

Μα ο καιρός περνούσε. Το καλοκαίρι έφευγε σιγά σιγά. Το φθινόπωρο έφθανε. Τα φύλλα των δέντρων κιτρίνισαν και άρχισαν να πέφτουν στη γη. Συννεφάκια φάνηκαν στον ουρανό, που έκρυβαν το χρυσό πρόσωπο του ήλιου. Οι πρώτες βροχούλες χοροπήδησαν πάνω στις στέγες και έφτιαζαν γοργά ποταμάκια, που κυλούσαν φιδωτά στον κατήφορο. Πολλά πουλιά έφυγαν για πιο ζεστές χώρες. Μα η οικογένεια της σουσουράδας έμεινε. Βέβαια, δεν τα περνούσε το ίδιο καλά, όπως το καλοκαίρι, αλλά

και πάλι τα κατάφερε να μην είναι τόσο άσχημα τα πράγματα. Έτρωγαν σκουλήκια και κοιμόνταν σ' ένα γιαπί. Και ήταν όλοι ευχαριστημένοι.

Μα να που ήρθε ο χειμώνας! Κρύο τσουχτερό! Το χιόνι σκέπασε τη γη, ο βοριάς τίναξε και τα τελευταία φύλλα των δέντρων, που απόμειναν γυμνά. Τίποτε δεν είχαν πια να φάνε η σουσουράδα και τα παιδιά της. Και το χειρότερο απ' όλα, το γιαπί τέλειωσε, έγινε σπίτι, και η οικογένεια της σουσουράδας δεν είχε πού να μείνει. Πόσο κρύωναν τα σουσουράδκια!

Τότε η κυρά σουσουράδα ξεκίνησε και πήγε στο σπίτι μιας σπουργιτίνας.

-Τοκ, τοκ, χτύπησε την πόρτα της φωλιάς της.

-Ποιος είναι; ακούστηκε από μέσα η φωνή της σπουργιτίνας .

-Εγώ, κυρά γειτόνισσα, η σουσουράδα! Άνοιξε να μπουνε μέσα τα παιδάκια μου κι εγώ, γιατί κρυώνουμε!

-Δε χωράμε, κυρά σουσουράδα. Πήγαινε στη φωλιά σου.

-Δεν έχω, δεν έφτιαξα!

-Και τι έκανες όλο το καλοκαίρι;

-Χόρευα και κουνούσα την ουρά μου!

-Ε, κούνα την, λοιπόν, και τώρα! φώναξε από μέσα η σπουργιτίνα.

Και δεν της άνοιξε καθόλου την πόρτα.

Η σουσουράδα στεναχωρήθηκε πολύ. Μα τι μπορούσε να πει; Μπρος αυτή, πίσω τα σουσουραδάκια της, πήγαν στο σπίτι άλλης σπουργιτίνας

-Τοκ, τοκ, χτύπησε την πόρτα.

-Ποιος είναι; φώναξε από μέσα η σπουργιτίνα.

-Κυρά γειτόνισσα, εγώ 'μαι, η σουσουράδα!

-Μπα, τι έκπληξη! Και η πόρτα άνοιξε και φάνηκε η γελαστή μυτίτσα της σπουργιτίνας. Πώς και μας θυμήθηκες, κυρά σουσουράδα;

-Τα παιδιά μου κρυώνουν, γειτόνισσα.

Είπα να τα φέρω εδώ να μείνουν και να ζεσταθούν.

-Ευχαρίστως, μα το σπιτάκι μας είναι μικρό και μόλις χωράει την οικογένειά μας. Εσύ δεν έχεις φωλιά, κυρά σουσουράδα;

-Δεν έχω. Δεν έχτισα!

-Και τι έκανες όλο το καλοκαίρι;

-Χόρευα και κουνούσα την ουρά μου!

-Καλά όλα αυτά σουσουράδα μου, μα έπρεπε να φροντίσεις και για τις δύσκολες ώρες, που θα 'φταναν. Λοιπόν, άκουσε τώρα τι θα κάνουμε. Θα φέρεις μέσα τα παιδιά σου να ζεσταθούν μαζί με τα δικά μου και μεις οι δυο θα φτιάξουμε μια φωλιά για την οικογένειά σου. Πάμε, λοιπόν!

Έτσι και έγινε. Τα δυο πουλάκια δούλεψαν σκληρά και επίμονα. Το κρύο ήταν βαρύ, αλλά αυτά το αγηφούσαν. Κουβάλησαν νερό, έφτιαξαν λάσπη, έβαλαν και πετραδάκια και τα κατάφεραν να χτίσουν μια γερή φωλιά. Για να είναι ζεστή, την έστρωσαν από μέσα με ξερό χορτάρι και κάτι κουρελάκια που βρήκαν στην άκρη του δρόμου. Ύστερα στάθηκαν να θαυμάσουν το έργο τους.

-Να το, κυρά σουσουράδα, το σπιτάκι σου!

Τώρα δε θα 'χεις ανάγκη να χτυπάς τις ξένες πόρτες! είπε η σπουργιτίνα.

-Σ' ευχαριστώ, φιλενάδα μου, απάντησε η σουσουράδα. Ποτέ δε θα ξεχάσω την καλοσύνη σου!

Πήρε λοιπόν, τα παιδιά της η σουσουράδα και πήγαν στη φωλίτσα τους τη ζεστή και πέρασαν όμορφα το χειμώνα. Και όποτε έφτιαχνε γλυκό έστελνε πάντα ένα γεμάτο πιάτο στη σπουργιτίνα, θέλοντας έτσι να της δείξει την αγάπη και την ευγνωμοσύνη της.

ΒΕΤΑ ΚΩΣΤΙΔΟΥ-ΛΕΝΗ